

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL A. L. SKUNDO**

2020 m. rugsėjo 28 d. Nr. S- 178 (7-152/2020)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš pirmininkės Editos Galiauskaitės, narių Evaldo Raistensio, Rasos Stravinskaitės, Andriaus Veniaus (pranešėjas) ir Vilmos Vildžiūnaitės, išnagrinėjo A. L. (toliau – Pareiškėjas) 2020-07-24 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija, Atsakovas) 2020-06-26 rašto Nr. (27.4 E)-MPD2-4072 (toliau – sprendimas). Pareiškėjas ir Atsakovo atstovė A. B. 2020-09-08 dalyvavo Komisijos posėdyje nuotoliniu būdu.

Komisija n u s t a t ė :

Pareiškėjas prašo išimties tvarka grąžinti 4000 Eur pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) permoką už laikotarpį nuo 2014-03-01 iki 2014-03-31.

Pareiškėjas nurodo, kad susidarius sunkiai ekonominei situacijai 2020-04-27 kreipėsi į Inspekciją dėl minėtos permokos grąžinimo. Pareiškėjas neprašė grąžinti PVM permokos anksčiau, kadangi iš šios permokos buvo automatiškai įskaitomos mokėtinos mokesčių sumos. 2020-04-28 jam buvo paskambinta iš Inspekcijos ir paprašyta nutraukti šios paslaugos vykdymą, o per *Mano VMI* pateikti atskirą prašymą dėl permokos grąžinimo.

Skunde nurodoma, kad Pareiškėjas gavo iš Klaipėdos apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Klaipėdos AVMI) atsakymą, kad suėjus senaties terminui permokos grąžinimas yra negalimas. Pareiškėjas, susipažinęs su Inspekcijos portalo *Mano VMI* apskaitos kortelę duomenimis, pastebėjo, kad PVM permokos neliko. Pareiškėjas pateikė informaciją apie 2014–2020 metais iš permokos įskaitytas mokesčių nepriemokas, iš kurios matyti, kad 2014 m. kovo mėn. Pareiškėjas turėjo 18520 Eur permoką, iš kurios 14139 Eur buvo įskaityti nepriemokoms padengti. 2020-04-20 permokos likutis sudarė 4381 Eur.

Pareiškėjas prašo kilusį ginčą išspręsti jo naudai, kadangi Inspekcija užskaitinėjo mokėtinas mokesčių sumas iš 2014 metų PVM permokos be Pareiškėjo sutikimo, priešingu atveju Pareiškėjas būtų prašęs grąžinti permoką dar 2015 metais.

Mokestinio ginčo byloje pateikti: 1) Pareiškėjo 2020-04-27 prašymas grąžinti (įskaityti) permoką (skirtumą) Nr. (17.16-40) GES-200787, kuriuo prašoma grąžinti 3500 Eur permoką (įmokos kodas 1001) už laikotarpį nuo 2014-03-01 iki 2014-12-31; 2) 2020-04-29 prašymas dėl paslaugos atsisakymo Nr. (17.17-40) GES-206890, kuriuo Pareiškėjas prašo nutraukti paslaugos, inicijuotos pagal ankstesnį 2020-04-27 dokumentą, vykdymą; 3) 2020-04-29 paklausimas–prašymas Nr. GM-26336 išimties tvarka leisti susigrąžinti 4000 Eur PVM permoką už 2014 metų kovo mėn., kuriame Pareiškėjas nurodo, kad nesikreipė dėl permokos grąžinimo anksčiau, nes visi mokesčiai buvo dengiami iš šios permokos, be to, Pareiškėjas teigia praleidęs įstatymų pakeitimus dėl PVM permokų susigrąžinimo.

Inspekcijos pateiktais duomenimis, Pareiškėjas 2014-04-22 pateikė PVM deklaraciją už 2014 m. kovo mėn., kurioje deklaravo grąžintiną iš biudžeto 18520,04 Eur (63946 Lt) sumą. Iš

šios permokos (skirtumo) iki 2020-02-17 automatiškai buvo gretinamos deklaruojamos mokėtinos sumos pagal pateiktas PVM bei nekilnojamojo turto mokesčio deklaracijas bei įskaitomos priskaičiuotos baudos už administracinius teisės pažeidimus. Likusi 4044,69 Eur permoka 2020-05-29 buvo nurašyta suėjus Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 87 straipsnio 13 dalyje nustatytam mokesčio permokos (skirtumo) gražinimo (įskaitymo) senaties terminui.

2020-04-27 buvo pateiktas prašymas gražinti (įskaityti) permoką (skirtumą), kuris atšauktas 2020-04-29 pateikus prašymą dėl paslaugos atsisakymo. 2020-04-29 pateiktas mokestinis paklausimas, į kurį atsakyta 2020-06-26 raštu Nr. (27.4 E)-MPD2-4072.

2020-06-26 Inspekcijos atsakyme į Pareiškėjo 2020-04-29 paklausimą nurodyta, kad PVM permoka (skirtumas), kurios likutį Pareiškėjas prašo gražinti, susidarė 2014 metais, tačiau, jeigu nėra papildomų aplinkybių, galinčių nulemti kitokį sprendimą, 2020 metais šiai permokai jau yra suėjęs senaties terminas, todėl permoka (skirtumas) negali būti gražinta.

Vadovaujantis MAĮ nuostatomis, mokesčių administratorius gali priimti sprendimus tik pagal įstatymų jam suteiktus įgaliojimus. Įstatymai neįtvirtina teisės mokesčių administratoriui savo nuožiūra spręsti dėl išimčių taikymo įstatymu nustatytiems senaties terminams. Inspekcijos rašte cituojamos MAĮ 87 straipsnio 13 dalies nuostatos ir pažymima, kad pagal šias MAĮ nuostatas turi būti nustatytos dvi sąlygos: žinojimas apie permokos buvimą ir siekis ją susigražinti. Kadangi MAĮ nedetalizuojama, kokie veiksmai galėtų būti laikomi veiksmais, nusakančiais, kad mokesčių mokėtojas žino apie mokesčio permokos (skirtumo) buvimą ir siekia ją susigražinti, darytina išvada, kad minėtų veiksmų pripažinimas neatsiejamas nuo konkrečių faktinių aplinkybių visumos vertinimo. Tokiomis aplinkybėmis gali būti, pavyzdžiui, mokestinių prievolių likučių suderinimo akto, kuriame įtraukta atitinkamo dydžio ir laikotarpio mokesčio permoka (skirtumas), suderinimas, kai po to per protingą terminą prašoma gražinti suderintą mokesčio permoką (skirtumą); patikslintos mokesčio deklaracijos, kurioje nurodyta gražintina mokesčio suma, pateikimas, kai po to per protingą terminą teikiamas prašymas gražinti mokesčio permoką ir pan.

Nuo 2020-01-01 taikomas bendrasis permokos gražinimo senaties terminas – einamieji ir prieš juos einantys treji kalendoriniai metai. Šioje normoje nustatytas naikinamasis terminas, kuriam pasibaigus išnyksta mokesčių mokėtojo teisė susigražinti mokesčio permoką.

Inspekcijos 2020-06-26 rašte taip pat nurodyta, kad MAĮ 68 straipsnyje numatyti išimtiniai atvejai, kai taikomi ilgesni mokesčio apskaičiavimo (perskaičiavimo) senaties terminai, pavyzdžiui, einamieji ir prieš juos einantys penkeri (dešimt ir kt.) praėję kalendoriniai metai. Atsižvelgiant į tai, įstatyme įsakmiai numatytais atvejais mokesčio permoką (skirtumą) susigražinti galima už ilgesnį negu einamųjų ir prieš juos einančių trejų kalendorinių metų gražinimo senaties terminą (pavyzdžiui, kai pagal Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (toliau – PVMĮ) VIII skyriaus nuostatas daroma nekilnojamojo turto, pripažinto ilgalaikiu turtu, atskaita ir kt.).

Komisija k o n s t a t u o j a :

Iš ginčo bylos medžiagos matyti, kad ginčas vyksta dėl Inspekcijos 2020-06-26 rašto Nr. (27.4 E)-MPD2-4072, kuriuo atsisakyta tenkinti Pareiškėjo 2020-04-29 prašymą gražinti 4000 Eur PVM permoką už laikotarpį nuo 2014-03-01 iki 2014-03-31.

Komisija pažymi, kad nors Pareiškėjo 2020-04-29 prašymas, kaip ir Inspekcijos 2020-06-26 raštas Nr. (27.4 E)-MPD2-4072 neatitinka Inspekcijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186 „Dėl mokesčių mokėtojo permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų gražinimo (įskaitymo) taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų Prašymo gražinti (įskaityti) permoką (skirtumą) ar nepagrįstai išieškotas sumas (forma FR0781) ir Sprendimo gražinti (įskaityti) permoką (skirtumą) ar nepagrįstai išieškotas sumas (forma FR0783) formos reikalavimų, tačiau, vertinant ginčo esmę ne formaliai, bet iš esmės, t. y. atsižvelgiant į minėtų dokumentų turinį (laisvos formos prašymą gražinti 4000 Eur PVM permoką ir Inspekcijos

2020-06-26 rašte Nr. (27.4 E)-MPD2-4072 išdėstyta atsisakymą grąžinti PVM permoką), taip pat į Pareiškėjo 2020-04-27 pateiktą nustatytos formos ir tinkamai užpildytą prašymą grąžinti (įskaityti) permoką (skirtumą) Nr. (17.16-40) GES-200787, kuriame, be kitų mokestinių laikotarpių, buvo prašoma grąžinti ir kovo mėn. permoką, šiame ginče minėti dokumentai (2020-04-29 prašymas ir Inspekcijos 2020-06-26 raštas Nr. (27.4 E)-MPD2-4072) vertintini atitinkamai kaip Pareiškėjo prašymas grąžinti (įskaityti) permoką (skirtumą) ir Inspekcijos sprendimas grąžinti (įskaityti) permoką (skirtumą) ar nepagrįstai išieškotas sumas, o kilęs ginčas spręstinas MAĮ mokestiniams ginčams nagrinėti nustatyta tvarka. Tarp mokesčių mokėtojo ir mokesčių administratoriaus kilusį ginčą dėl permokos grąžinimo, nesant nustatyta tvarka įforminto mokesčių administratoriaus sprendimo, vertindamas kilusį ginčą iš esmės, bet ne formaliai, kaip mokestinį ginčą pripažįsta ir Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (pavyzdžiui, LVAT 2019-07-24 nutartis adm. byloje Nr. eA-816-968/2019)

Komisija konstatuoja, kad Pareiškėjo skundas tenkintinas, skundžiamas Inspekcijos 2020-06-26 raštas Nr. (27.4 E)-MPD2-4072, kuriuo atsisakyta grąžinti 4000 Eur PVM permoką, naikintinas ir Pareiškėjo 2020-04-29 prašymas perduotinas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Iš bylos aplinkybių matyti, jog esminis skundžiamo sprendimo motyvas dėl ginčo permokos negrąžinimo yra tas, kad Pareiškėjas prašymą grąžinti minėtą permoką mokesčių administratoriui pateikė praleidęs MAĮ 87 straipsnio 13 dalyje nustatytą mokesčio permokos, susidariusios už mokestinį laikotarpį nuo 2014-03-01 iki 2014-03-31, grąžinimo terminą. Inspekcijos atstovė Komisijos posėdžio metu akcentavo, kad Pareiškėjas nepateikė įrodymų, liudijančių, jog iki prašymo pateikimo žinojo apie ginčo permokos buvimą ir siekė ją susigrąžinti. Pareiškėjo esminis nesutikimo su skundžiamu sprendimu argumentas yra tas, kad nuo pat permokos susidarymo 2014 metais iš jos buvo automatiškai (be Pareiškėjo sutikimo) įskaitomos mokėtinos mokesčių sumos (Pareiškėjas tai matė prisijungęs prie Inspekcijos portalo *Mano VMI* ir Pareiškėjo Komisijai pateiktas 2014–2020 m. atliktų užskaitų išrašas tai patvirtina; Inspekcija kartu su 2020-08-20 raštu Nr. (24.10-31-5)-R-3852 pateikė paaiškinimą, jog iš 2014 m. kovo mėn. deklaruotos PVM permokos iki 2020-02-17 automatiškai sugretindavo deklaruojamas mokėtinas sumas pagal pateiktas PVM bei nekilnojamojo turto deklaracijas, taip pat įskaitydavo priskaičiuotas baudas už administracinius pažeidimus), priešingu atveju Pareiškėjas būtų prašęs grąžinti permoką anksčiau.

Ginčo teisinius santykius reguliuoja PVMĮ 91 straipsnio 1 dalis, MAĮ 87 straipsnio 13 dalis ir 68 straipsnis.

PVMĮ 91 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad PVM permoka ir už atitinkamą mokestinį laikotarpį susidaręs PVM skirtumas įskaitomi (grąžinami) MAĮ nustatyta tvarka ir terminais, atsižvelgus į šiame straipsnyje nurodytas išimtis ir apribojimus.

MAĮ 87 straipsnio 13 dalyje (2019-07-16 įstatymo Nr. XIII-2352 redakcija) nustatyta, jog: „Jei atitinkamame mokesčio įstatyme nenustatyta kitaip, mokesčio permoka gali būti grąžinta (įskaityta), jeigu ji susidarė ne anksčiau kaip per atitinkamą šio Įstatymo 68 straipsnyje nurodytą mokesčių apskaičiavimo ar perskaičiavimo terminą, <...> kai yra mokesčių mokėtojo prašymas, – skaičiuojama atgal nuo šio prašymo pateikimo dienos. Jeigu iki prašymo pateikimo mokesčių mokėtojas atlieka veiksma, liudijantį tai, kad jis žino apie mokesčio permokos buvimą ir siekia ją susigrąžinti (įskaityti), minėtas terminas skaičiuojamas nuo to veiksmo atlikimo dienos. Šiuo atveju mokesčių mokėtojas prie prašymo grąžinti (įskaityti) mokesčių permoką privalo pateikti mokesčių administratoriui minėto veiksmo atlikimą pagrindžiančius įrodymus <...>“.

MAĮ 68 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad: „Jeigu kitaip nenustatyta šiame straipsnyje ar atitinkamo mokesčio įstatyme, mokesčių mokėtojas ar mokesčių administratorius mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti gali ne daugiau kaip už einamuosius ir trejus praėjusius kalendorinius metus, skaičiuojamus atgal nuo tų metų, kuriais pradedama mokesčių apskaičiuoti arba perskaičiuoti, sausio 1 dienos“ (2019-07-29 įstatymo Nr. XIII-2353 redakcija, įsigaliojusi nuo 2020-01-01).

Inspekcijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186 „Dėl mokesčių mokėtojo permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų gražinimo (įskaitymo) taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų Mokesčių mokėtojo permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų gražinimo (įskaitymo) taisyklių (2019-02-10 įsakymo Nr. VA-12 redakcija) 8 punkte nustatyta, kad neįskaityta mokesčių mokėtojo Inspekcijos mokesčių apskaitoje turima permoka (skirtumas) gali būti gražinta (įskaityta) (visa ar jos dalis), jeigu ji susidarė nuo mokesčio apskaičiavimo ir (ar) perskaičiavimo ar per didelės bei klaidingai sumokėtos mokesčio sumos, kuriai gražinti (įskaityti) taikomi MAĮ 68 straipsnyje nurodyti mokesčio apskaičiavimo ir (ar) perskaičiavimo senaties terminai, skaičiuojant pagal MAĮ 87 straipsnio 13 dalyje nustatytą tvarką.

Apibendrinant išvardintas teisės normas matyti, kad jose apibrėžtas naikinamasis trejų metų terminas, kuriam pasibaigus išnyksta mokesčių mokėtojo teisė susigrąžinti mokesčio permoką, nustatytas momentas, nuo kada pradedamas skaičiuoti šis terminas bei nurodyta pareiga mokesčių mokėtojui pateikti įrodymus, jei iki naikinamojo termino pabaigos jis atliko veiksmą, liudijantį tai, kad jis žino apie mokesčio permokos buvimą ir siekia ją susigrąžinti (įskaityti).

Pažymėtina, jog ir LVAT savo praktikoje (2011-11-14 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-2747/2011, 2006-10-19 nutartis adm. byloje Nr. A-8-1622/2006) yra akcentavęs, jog MAĮ 87 straipsnio 13 dalyje įstatymų leidėjas apibrėžė naikinamąjį terminą, kuriam suėjus mokesčio permoka nebegali būti gražinta. Pats naikinamojo termino pobūdis reiškia, jog jis negali būti atnaujinamas, jam pasibaigus asmuo praranda teisę atlikti veiksmą (įgyvendinti teisę), kuriam atlikti terminas ir buvo nustatytas. Aukščiau pacituotų MAĮ teisės normų kontekste tai reiškia, jog jei mokesčių mokėtojas praleido MAĮ nustatytą terminą, nesikreipdamas į mokesčių administratorių dėl mokesčio permokos gražinimo, jis praranda teisę reikalauti ją gražinti, o mokesčių administratoriaus prievolė gražinti mokesčių mokėtojui permoką pasibaigia.

Pabrėžtina, kad, kaip nurodyta ir skundžiamame Inspekcijos sprendime, nuo 2020-01-01 įsigaliojusioje MAĮ 68 straipsnio redakcijoje numatyti išimtiniai atvejai, kai taikomi ilgesni mokesčio apskaičiavimo (perskaičiavimo) senaties terminai, pavyzdžiui, einamieji ir prieš juos einantys penkeri ar dešimt praėję kalendoriniai metai. pagal MAĮ 68 straipsnio 4 dalies 7 punktą apskaičiuoti ar perskaičiuoti mokesčių už ilgesnį negu šio straipsnio 1 dalyje numatytas terminas, bet ne daugiau kaip už einamuosius ir penkerius praėjusius kalendorinius metus, skaičiuojamus šio straipsnio 1 dalyje nustatyta tvarka, galima kai pagal PVMĮ VIII skyriaus nuostatas daroma ilgalaikio turto, kuris nėra nekilnojamas turtas, atskaita. Šiuo atveju apskaičiuoti ar perskaičiuoti mokesčių už ilgesnį negu šio straipsnio 1 dalyje numatytas terminas galima tik tiek, kiek tai susiję su šiame punkte nurodytą aplinkybę. Pagal MAĮ 68 straipsnio 6 dalies 1 punktą apskaičiuoti ar perskaičiuoti mokesčių už ilgesnį negu šio straipsnio 1 dalyje numatytas terminas, bet ne daugiau kaip už einamuosius ir dešimt praėjusių kalendorinių metų, skaičiuojamų šio straipsnio 1 dalyje nustatyta tvarka, galima kai pagal PVMĮ VIII skyriaus nuostatas daroma nekilnojamojo turto, pripažinto ilgalaikiu turtu, atskaita. Šiuo atveju apskaičiuoti ar perskaičiuoti mokesčių už ilgesnį negu šio straipsnio 1 dalyje numatytas terminas galima tik tiek, kiek tai susiję su šiame punkte nurodytą aplinkybę.

Komisijos vertinimu, Inspekcijos išvada, jog Pareiškėjas prašymą gražinti ginčo permoką mokesčių administratoriui pateikė praleidęs MAĮ 87 straipsnio 13 dalyje nustatytą mokesčio permokos, susidariusios už mokestinį laikotarpį nuo 2014-03-01 iki 2014-03-31, gražinimo terminą, padaryta neįvertinus visų bylai reikšmingų aplinkybių. Kaip minėta, nepaisant to, kad MAĮ 68 straipsnyje nustatytas mokesčio apskaičiavimo (perskaičiavimo) senaties terminas yra naikinamasis, tačiau tuo atveju, kai pagal PVMĮ VIII skyriaus nuostatas daroma nekilnojamojo turto, pripažinto ilgalaikiu turtu, atskaita, mokesčių mokėtojas turi teisę susigrąžinti PVM permoką už ilgesnį negu šio straipsnio 1 dalyje numatytas terminas, bet ne daugiau kaip už einamuosius ir dešimt praėjusių kalendorinių metų. Ginčo byloje nėra duomenų ar Pareiškėjo deklaruotos PVM permokos (skirtumo) susidarė dėl nekilnojamojo turto, pripažinto ilgalaikiu turtu, atskaitos. Mokesčių administratorius patvirtino, kad nebuvo aiškinamasi, dėl ko Pareiškėjo pateiktoje PVM deklaracijoje už 2014 metų kovo mėn. mokestinį laikotarpį susidarė

18520,04 Eur PVM permoka (skirtumas). Pareiškėjas skunde taip pat nenurodė, dėl kokių priežasčių susidarė ginčo PVM permoka.

Komisija pažymi, kad LVAT praktikoje mokesčių administratorius yra pripažįstamas viešojo administravimo subjektu, kuris savo veikloje privalo, be kita ko, vadovautis ir bendraisiais viešosios teisės principais (2003-12-15 plenarinės sesijos nutartis adm. byloje Nr. A-11-648/2003, „Administracinių teismų praktika“ Nr. 4, 2003; 2010-03-04 nutartis adm. byloje Nr. A-575-252/2010; 2010-03-15 nutartis adm. byloje Nr. A-556-504/2010; 2011-06-27 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-336/2011). Tai reiškia, jog mokesčių administratorius privalo laikytis ir Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau – VAĮ) 3 straipsnyje įtvirtintų viešojo administravimo principų (2005-02-01 nutartis adm. byloje Nr. A-14-131/2005; 2008-01-31 nutartis adm. byloje Nr. A 556 158/2008; 2011-05-05 nutartis adm. byloje Nr. A-575-851/2011), *inter alia* įstatymo viršenybės (2007-02-09 nutartis adm. byloje Nr. A-180-127/2007) bei objektyvumo (2010-06-28 nutartis adm. byloje Nr. A-438-502/2010; 2009-07-09 nutartis adm. byloje Nr. A-502-830/2009; 2011-06-27 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-336/2011).

LVAT savo jurisprudencijoje yra konstatavęs, kad pastarosios VAĮ 8 straipsnio nuostatos reiškia, jog akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, kad jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (2010-08-24 sprendimas adm. byloje Nr. A-756-450/2010, „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 20, 2010; 2010-11-15 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-15/2010, „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 20, 2010; 2011-06-27 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-336/2011; 2015-12-07 nutartis adm. byloje Nr. A-2519-502/2015 ir kt.). Komisija pažymi, kad mokesčių administratoriaus sprendimų priėmimo teisinis bei faktinis pagrindai turi būti žinomi ne tik mokesčių administratoriui, bet ir asmeniui, kurio atžvilgiu šis sprendimas priimamas.

Įvertinusi aukščiau išdėstytus ginčijamo sprendimo trūkumus, Komisija sprendžia, kad negali įvertinti ir įsitikinti, jog 4000 Eur PVM skirtumas pagal Pareiškėjo 2020-04-29 pateiktą prašymą Pareiškėjui negrąžintas pagrįstai, t. y. kad Pareiškėjas prašymą grąžinti ginčo permoką (skirtumą) mokesčių administratoriui pateikė praleidęs MAĮ 87 straipsnio 13 dalyje nustatytą mokesčio permokos grąžinimo terminą. Taigi, Komisija, remdamasi MAĮ 155 straipsnio 4 dalies 5 punkte įtvirtinta Komisijos teise mokesčių mokėtojo skundą perduoti Inspekcijai nagrinėti iš naujo, konstatuoja, jog dėl aukščiau nurodytų priežasčių Inspekcijos 2020-06-26 raštas Nr. (27.4 E)-MPD2-4072, kuriuo atsisakyta grąžinti 4000 Eur PVM permoką (skirtumą), yra naikintinas, o Pareiškėjo 2020-04-29 prašymas grąžinti 4000 Eur PVM permoką perduodamas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo. Inspekcija, iš naujo nagrinėdama Pareiškėjo prašymą, turėtų išanalizuoti, dėl ko susidarė 18520,04 Eur PVM permoka (skirtumas) už 2014 metų kovo mėn., ir tik tuomet spręsti klausimą dėl Pareiškėjo prašymo grąžinti 4000 Eur permoką pateikimo laiko atitikimo MAĮ 68 straipsnio reikalavimams ir atitinkamai dėl ginčo permokos (skirtumo) grąžinimo / negrąžinimo Pareiškėjui. Inspekcija turėtų atsižvelgti į šiam sprendime išdėstytus argumentus ir priimdama naują sprendimą aiškiai nurodyti sprendimo priėmimo motyvus ir teisinį pagrindą, t. y. naujai priimtas centrinio mokesčių administratoriaus sprendimas turi visiškai atitikti VAĮ 8 straipsnio 1 dalyje įtvirtintus bendruosius individualaus administracinio akto turiniui keliamus reikalavimus.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 2 ir 5 punktais, n u s p r e n d ž i a :

Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2020-06-26 raštą Nr. (27.4 E)-MPD2-4072, kuriuo atsisakyta grąžinti 4000 Eur PVM permoką (skirtumą), ir Pareiškėjo 2020-04-29 prašymą grąžinti 4000 Eur PVM permoką perduoti centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Pagal MAĮ 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė	Edita Galiauskaitė
Komisijos narys	Evaldas Raistenskis
Komisijos narė	Rasa Stravinskaitė
Komisijos narys	Andrius Venius
Komisijos narė	Vilma Vildžiūnaitė